

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Комисия по околната среда и водите

ДОКЛАД

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх.№	753-11-1
Дата	02 / 06 2017г.

ОТНОСНО: Първо гласуване на Законопроект за концесиите, № 754-01-13, внесен от ДАНАИЛ ДИМИТРОВ КИРИЛОВ и група народни представители на 30 май 2017 г. 11 33
Чену

На свое редовно заседание, проведено на 01.06.2017г., Комисията по околната среда и водите, разгледа на първо четене Законопроект за концесиите, № 754-01-13, внесен от ДАНАИЛ ДИМИТРОВ КИРИЛОВ и група народни представители на 30 май 2017г. и разпределен на Комисията по правни въпроси като водеща.

На заседанието от МОСВ присъстваха: Николай Кънчев – зам.-министър, Красимира Бръмчева – директор на „Управление на водите” и Румяна Братованова – държавен експерт в същата дирекция.

Председателят на комисията откри заседанието, представи гостите и обяви дневния ред, приет от членовете на комисията с 12 гласа „за” и 6 „против”, след което даде думата за представяне на законопроекта.

От името на вносителите законопроектът и мотивите за неговото внасяне бяха представени от н.п. Анна Александрова, която посочи, че с Директивата за концесиите на ниво ЕС (Директива 2014/23/ЕС) е приета нова регламентация на концесионните договори, като за пръв път същата е уредена в самостоятелен акт. С нея се „надгражда” досегашната уредба на материята за концесиите по отменената Директива 2004/18/ЕО, което обуславя различията между действащата национална нормативна уредба и новия режим на концесиите на общностно ниво. Различията се обуславят основно от новия подход на ЕС за разграничаване на отделните форми на партньорство между публичния и частния сектор, като водеща роля има поемането на експлоатационния риск от концесионера. В приложното поле на Директивата за концесиите попадат дейности, регламентирани в националното законодателство в два отделни закона: Закона за концесиите (ЗК) и Закона за публично-частното партньорство (ЗПЧП). Анализът на законодателството, свързано с концесиите, показва слабости, които до голяма степен произтичат от наложилата се практика на концесия да се предоставят или природни ресурси (плажове, минерални води, подземни богатства), или съществуващи обекти на инфраструктурата. До момента не е предоставена нито една концесия за строителство за значим инфраструктурен обект, което означава че институтът на концесията не се използва ефективно за основното си предназначение – предоставяне на концесии за строителство, с последващо предоставяне и управление на услуги чрез обекта на концесията, съчетано с поемане от концесионера на строителния и на експлоатационния (оперативния) риск.

Основни причини за неефективното използване на института на концесиите са: несъответствие между единствената процедура по ЗК за определяне на

концесионер и възможностите, давани от европейското законодателство; ограничената възможност за плащане от страна на концедента и нагласата в обществото, че концесията се възприема като източник на приходи, а не като инструмент за изграждане на инфраструктура с частни инвестиции и предоставяне на услуги при най-добро съотношение качество-цена.

В ЗПЧП: публично-частното партньорство (ПЧП) е определено като дългосрочно договорно сътрудничество за дейност от обществен интерес за по-добро усвояване на публични средства и разпределение на рисковете между публичния и частния партньор, т.е. дефинираното партньорство попада в обхвата на директивата за концесиите; по същество са уредени две форми на ПЧП-договорно и институционализирано; до момента не са реализирани на практика проекти с ПЧП по ЗПЧП поради ограничения обхват на услугите, неефективната схема на планиране, финансовите условия и неподходящите процедури за избор на частен партньор.

Анализът на изискванията на Директивата за концесиите и на съответствието на ЗК и на ЗПЧП с нея налагат възприемане на подход за приемане на нов Закон за концесиите, който да обедини действащите ЗК и ЗПЧП. Законопроектът запазва установеното в националното законодателство правило за ограничаване на кръга на субектите, които може да възлагат концесии, обусловени от статута на собствеността. Във връзка с това концесии може да се възлагат не от всички публични органи, а само от министри и от кметове на общини. Относно възлагащите органи законопроектът запазва трайно установения термин „концедент“, с който се назовава субектът, който извършва действията по възлагане на концесия (извършва подготвителните действия и организира провеждането на процедурата за определяне на концесионер), сключва концесионния договор и е страна по него. Ново законодателно решение е, че функциите на концедент се възлагат пряко на министрите и на кметовете на общини. Основното разграничение на концесиите е според техния предмет: за строителство; за услуги; за ползване на държавна и общинска собственост. Включването на срока като критерий за възлагане, като той не може да надвишава максималния срок, посочен в обявлението.

Със законопроекта се въвеждат допълнителни гаранции, които да предотвратят възможност за „вечна“ концесия, като когато определеният от концедента максимален срок за концесия за строителство или за концесия за услуги е равен или надвишава 35 години е необходимо разрешение на Народното събрание, а за общински концесии за строителство и концесии за услуги, при които определеният от концедента максимален срок е над 20 години - разрешение от общинския съвет. Възлагащите органи и възложителите винаги трябва да се съобразяват с принципите, заложи в чл. 3 от Директивата за концесиите: равнопоставеност, недискриминация и прозрачност.

Със законопроекта са определени три вида процедури, които са съобразени с практическата сложност на концесиите: открита, състезателна процедура с договаряне и състезателен диалог. Въвеждат се всички изискуеми по Директивата за концесиите процедурни гаранции, като се осигуряват изискваните от Директивата правила за обявяване, прозрачност, недопускане на дискриминация.

Към законопроекта е приложена предварителна оценка на въздействието на Закона за концесиите, като е посочено привличането на частен капитал за

изпълнение на строителство и услуги, използване на професионалния опит на икономическите оператори за постигане на най-добро съотношение цена-качество, прехвърляне на задължения и функции от публични органи, освобождаване на администрация от неприсъщи дейности и задоволяване на належащи нужди на обществото. Посочени са заинтересованите страни, направен е общ анализ на разходи и ползи, както и са определени административната тежест и въздействието върху нормативната уредба.

Отношение по внесения законопроект взеха: н.п. Манол Генев относно оценката на въздействието на законопроекта, който получи отговор от г-жа Александра; н.п. Джевдет Чакъров, който посочи коректността на представянето от страна на вносителя и обърна внимание на обществения интерес; председателят на комисията Ив. Василева, която обяви, че има подробно обосновано становище на Министерски съвет, качено на страницата на НС, като даде думата на зам.-министър Кънчев да представи становището на МОСВ; г-н Кънчев представи положителното становище на министерството, като обърна внимание, че концесиите на минералните води се уреждат съгласно Закона за водите и че имат някои предложения за малки изменения и допълнения, които могат да бъдат направени между двете гласувания; н.п. Петър Петров относно връзката на законопроекта с наказателни процедури и н.п. Румен Георгиев, който направи предложение за отлагане обсъждането на законопроекта.

Председателят на комисията подложи предложението на г-н Георгиев на гласуване, в резултат на което то не беше прието от членовете на комисията (6 гласа „за” и 12 „против”).

След прекратяване на дискусиите и проведената процедура по гласуване, Комисията по околната среда и водите, с 12 гласа „за”, 6 ”против” и 1 ”въздържал се” **подкрепи** законопроекта и изрази следното

СТАНОВИЩЕ:

Предлага на Народното събрание да **приеме на първо гласуване** Законопроект за концесиите, № 754-01-13, внесен от ДАНАИЛ ДИМИТРОВ КИРИЛОВ и група народни представители на 30 май 2017г.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ИВЕЛИНА ВАСИЛЕВА